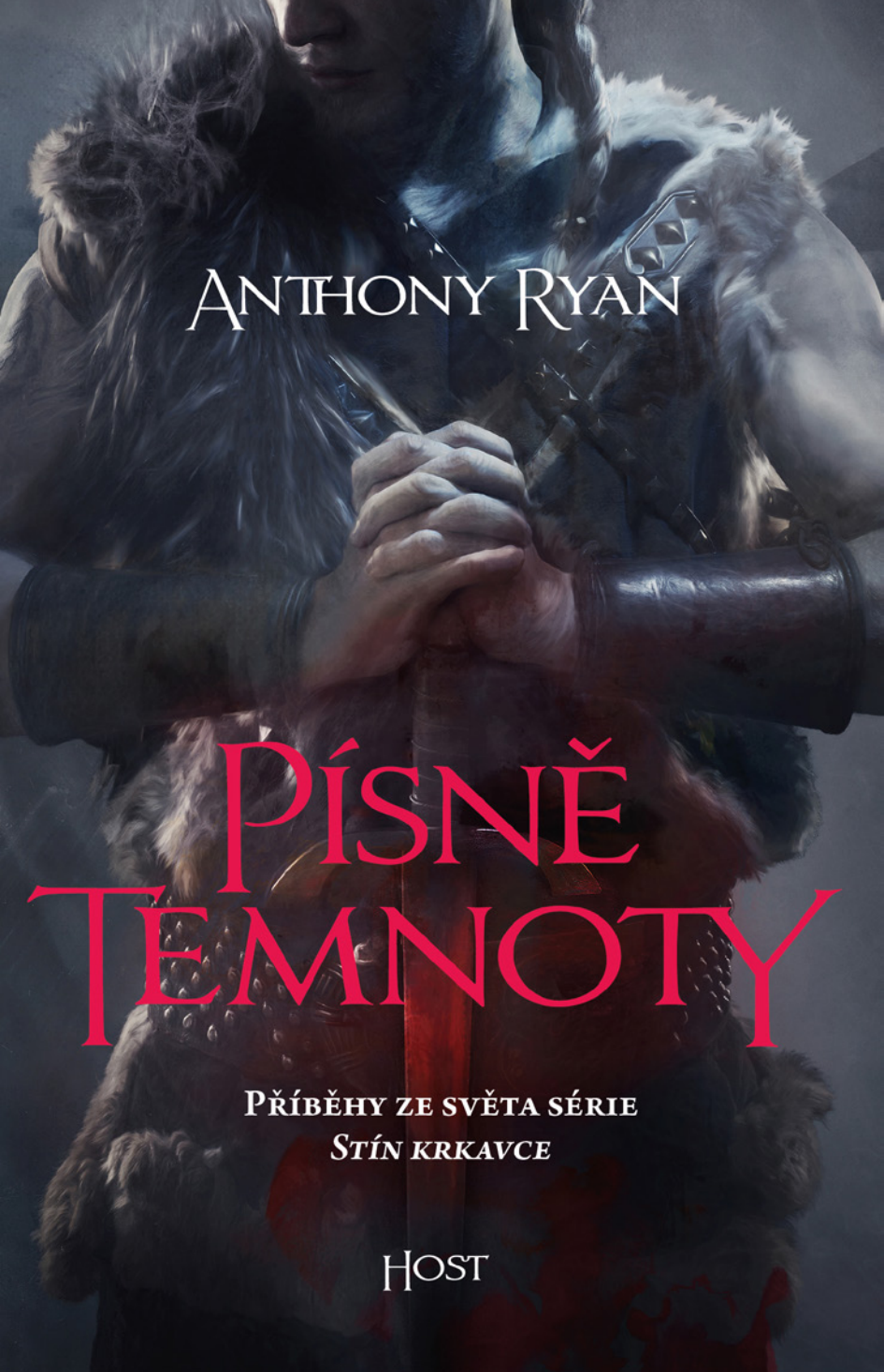

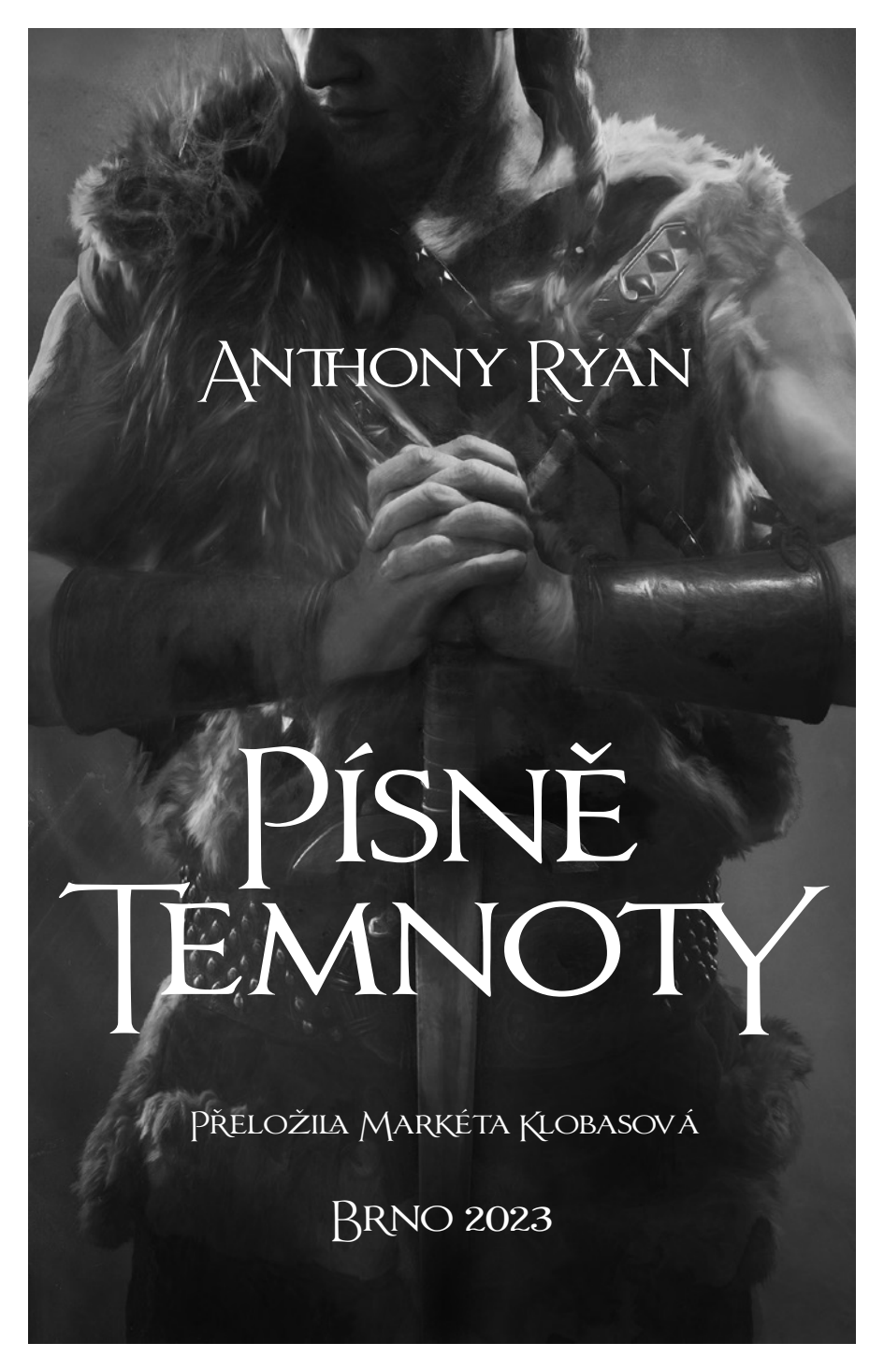

ANTHONY RYAN

PÍSNĚ TĚMNOTY

PŘÍBĚHY ZE SVĚTA SÉRIE
STÍN KRKA VCE

HOST

ANTHONY RYAN

PÍSNĚ TEMNOTY

PŘELOŽILA MARKÉTA KLOBASOVÁ

BRNO 2023

The Lady of Crows © 2017 by Anthony Ryan

The Lord Collector © 2015 by Anthony Ryan

A Duel of Evils © 2015 by Anthony Ryan

Many Are the Dead © 2018 by Anthony Ryan

Cover art © Dorothea Bylica, 2023

Translation © Markéta Klobasová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1750-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1751-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1752-7 (MobiPocket)

PANÍ
VRAN

KAPITOLA PRVNÍ

„Ty malej sráči!“

Frentis couvl, když k němu Derla vyrazila. V jeho pohledu však jako vždy přetrvával neohrožený vzdor. To byla jedna z věcí, která se jí na něm líbila. Ale ne dnes.

„Když ses rozhodl udělat takovou šílenost, aspoň ses mohl ujistit, žeš toho šmejda dostal!“

Trhl sebou, když mu dala pohlavek, a ještě víc se vtiskl do rohu pokoje. Rty měl trucovitě semknuté.

„To bych taky udělal, kdyby ho jeho chlapi tak rychle neodtáhli,“ zamumlal.

„A co sis myslel, že udělají? Budou tam jak idioti stát?“ Derla se napráhla k další ráně, tentokrát pěstí.

„Myslím, že ví, že to podělal, Derli,“ ozvala se Livera svým měkkým zpěvavým hlasem. „Že jo, Frentisi?“

Derla s pozvednutou pěstí zaváhala a shlížela na něj. Chlapec v sobě mnoho kajícínosti nevykřesal, protože jen krátce přikývl. Nebýt planoucího vzdoru v jeho očích, byl by jen dalším ubohým kapsářem v rozedraném oblečení, kterými se hemžily slumy ve Varinsholdu. Vždycky věděla, že se za těma očima skrývá moře vzteku, ale nikdy si nemyslela, že je tak hluboké, aby ho dohnalo do takového extrému.

„Leda hovno.“ Derla svésila ruku a odvrátila se. Zhluboka se nadechla a uhladila si zelený saténový korzet, jak se snažila

uklidnit. „Za tohle stoky zrudnou krví, o to se Hunsil postará,“ povzdechla si a pohled jí těkal po třípokojovém bytě nad obchodem s látkami, který sdílela s Liverou. Nebyl velký, ale plný spousty luxusního nábytku, dekorací a hromady jejích knih. A ten spratek to teď svou přítomností všechno ohrozil. „A tys samozřejmě musel jít sem.“

„Šel jsem po střechách,“ odpověděl. „Nikdo mě neviděl.“

„Zjistí, že jsem tvoje zboží už přeprodávala. Nebo jestli ne on, tak někdo z jeho chlapů. Jak dlouho podle tebe potrvá, než nám zabuší na dveře? Tady zůstat nemůžeš.“

„Derli...“ Livera k ní popošla a vztáhla snědé ruce k těm jejím. „Vždyť on nemá kam jinam jít.“ Naklonila se blíž. Voněla jasmínem a zimolezem, Derliným oblíbeným parfémem. Věděla, že kapku nebo dvě si nanasla na kůži, když ji slyšela jít po schodech nahoru. „A vždycky nám byl ku prospěchu. Na zboží, co donesl, jsme nikdy netratily.“

„A taky jsme mu za to slušně zaplatily.“ Derla cítila, jak se její odhodlání pomaličku drolí, když jí Livera dlouze přitiskla rty obtažené fialovou rtěnkou na krk.

„Je to dobrej kluk,“ zašeptala a zvedla ústa k Derlinu uchu. „Připomíná mi máho bratra...“

„Tvýho mrtvýho bratra,“ utrousila Derla ostře, až Livera ustoupila a malá oválná tvář se jí stáhla bolestí. Derlu odhodlání málem opustilo, ale znovu ho v sobě vykřesala, vysvobodila se z Liveřina sevření a otočila se zpět k Frentisovi. *Někdo z nás ty těžký rozhodnutí dělat musí.*

„Musíš z Varinsholdu pryč,“ řekla nekompromisně a přešla ke krbové římse. Otevřela truhličku pod zrcadlem v pozlaceném rámu a vytáhla půl tuctu stříbrňáků. „Běž do přístavu,“

natáhla k němu ruku s penězi, „a najdi tam loď jménem *Návštěvník*. Bocman má ve zvyku určitou ... věc.“

Frentis nakrčil zamazané čelo. „Věc?“

„Takovou, co klukovi jako ty umožní vysloužit si cestu přes Erinejský moře.“ Zacinkala mincemi v dlani. „Ale i tak bude chtít malou zálohu.“

„Na to se můžu vysrat ...“ začal Frentis a rty mu zkrivil úšklebek.

„Myslíš, že máš na vybranou?!“ Derla chlapce popadla za hadry na zátylku a vytáhla ho nahoru, až stál na špičkách. „Hodils nůž do oka tomu největšímu hajzlovi ve městě. Co sis myslel, že se stane? Že si zaskotačíš na rozkvetlý louce?“

„Já žádnému námořníkovi prdel nastavovat nebudu! Ne každéj chce bejt děvka!“

Tentokrát se zpátky nedržela. Pěstí ho tvrdě udeřila do tváře, až se svalil na zem a Livera vzlykla.

„Derli!“ zvolala a vyčítavě se zamračila. Přispěchala k chlapci, pomohla mu do sedu a ochranně ho objala. Upravila mu změť mastných vlasů, co mu po Derlině ráně padly do čela. Derla si všimla, že v jeho očích jako vždy plane vzdor.

„Nechceš moji pomoc, fajn,“ řekla a vrátila stříbrňáky do truhličky, kterou pak s prasknutím zaklapla. „Tak si klidně běž jinam. Co kdybys vysmahl do Šestýho řádu, hm? Když seš takovej dobrej kámoš se spratkem Pána bitev a tak vůbec.“

„Nikdy sem neřekl, že sme kámoši,“ odsekl Frentis. „Jen, že...“

„... ti ten den, co z tlupy zbrojnošů na Jarmarku letního přílivu vymlátil duši, dal nůž. Já vím.“ Derla sevřela hranu

krbové římsy a nakrčila obočí, jak se snažila ovládnout vztek prodchnutý nemalou dávkou strachu. „Když nad tím přemýšlím, tak to není tak špatnej nápad,“ řekla po chvíli rozjímání. „Hunsila to nenapadne, aspoň ne hned. Když seš sirotek a není nikdo, kdo by jim tě dal.“

„Tam nemůže.“ Livera si Frentise přitáhla blíž. „Chlapci tam umírají.“

„A co se mu asi tak stane zítra, když tam nepůjde?“ Derla sledovala Frentisovu tvář, jak se mu to začalo usazovat v hlavě. Čelo mu zčeřil záblesk odhodlání.

„Proč by mě tam měli vzít?“ zeptal se. „Chmatáka narozenýho v bahně ulice, co nemá rodinu, která by ho do rukou Víry předala.“

„Nemusí to být rodina. Stačí někdo, kdo se za tebe zaručí. A kdo by byl lepší než kamarád, co ti daroval nůž?“

Frentis Liveře krátce stiskl ruku a pak se jí vymanil z objetí a vstal. Přešel před Derlu.

„To bolelo,“ mnul si hlavu.

„To taky mělo, ty drzej hajzlíku.“

Podívala se z okna. Po změti komínů a břidlicových střech se už natahovaly stíny. „Můžeš tu zůstat, dokud nepadne tma. Po střechách nechod, Hunsilovi chlapi je už určitě hlídají. Ve sklepeš je průchod do kanalizace. Hádám, že si pamatuješ, jak se dostat do odvodňovacích stok, co se vlívají do Slaný řeky, že?“

„Jasně,“ našpulil dotčeně rty.

„Výborně. Budeš tam muset doplavat, držet se dál od mostů. Až vylezeš, nechod po cestě. Pokud do Řádu nedorazíš do rána...“

„Dorazím.“ Odmlčel se a vděčně se zazubil. „Ale stejně mě přijdou hledat. Hunsilovi chlapi.“

„To ano. Liv, udělej mu nějakou polívku. Nemá smysl ho do Šestýho řádu posílat s prázdným žaludkem.“

KAPITOLA DRUHÁ

Hunsil poslal Krysaře a Drakera, což by Derla normálně považovala za urážku. Předpokládala ale, že jeho spolehlivější zaměstnanci mají jinou práci.

„Chápu. Chtít po vás, abyste si otřeli boty, by asi bylo moc,“ přivítala je a nevraživě shlédla na bahnité šlápoty na jejím alpířském koberci, které po sobě zanechaly Krysařovy boty.

Krysař chtěl rozpačitě pokrčit rameny, ale pak se zarazil a na jeho tváři se špičatým nosem se místo toho usadil zlostný výraz bez kapky studu. Draker byl očividně příliš zaměstnán tím, že svlékal očima Liveru, než aby vůbec odpověděl. Krysař ho musel drsně dloubnout do střapaté hlavy. „Prober se, tupouně! Máme tu práci, pamatuješ?“

„Ne že byste si mohli kteroukoli z nás dovolit,“ poznamenala Livera, aniž by vzhlédla od vyšívání. Seděla u okna a proháněla jehlu a nit hedvábím v kulatém rámečku. Plisovanou sukni měla dost dlouhou, aby skryla dýky připevněné k oběma nohám. Derla měla svůj zahnutý rybářský nůž na kuchání, šikovný, když ve stísněném prostoru potřebovala někomu otevřít břicho nebo rozseknout krk, zastrčený ve skryté pochvě na bedrech.

„Dávej si pozor na pus,“ řekl Krysař a snažil se znít výhružně. Jeho hrozivý tón však poněkud podkopalo, když udělal krok dozadu, aby zablácenými botami nestál na koberci.

Derla ho vždycky považovala za moc opatrného, než aby mohl jako zločinec uspět, ale dnes jeho obvyklou nervozitu vystřídal nepokrytý strach. *Strach není dobrej*, pomyslela si. *Strach udělá i ze zbabělce nebezpečného člověka.*

„Řekněte, co chcete, nebo vypadněte,“ prohlásila. „Máme schůzky.“

„Frentis,“ řekl Krysař. „Kde je?“

„Jak to mám vědět?“

„Přeprodáváš jeho zboží. To ví každě.“

„To dělám pro půlku místních chmatáků. To ale neznamená, že vím, kde kdo zrovna je.“ Naklonila hlavu, jak ho odhadovala. „Ale taky to neznamená, že ho nedovedu najít. Pokud můj čas a námaha budou odpovídajícím způsobem vykompenzovány. Co vlastně provedl?“

„Tos celý den prochrápala nebo co?“ zeptal se Krysař. „V celý čtvrti to vře.“

„Šly jsme spát pozdě,“ zvedla Livera hlavu a usmála se na Derlu. „Moc jsme toho nenaspaly, vid', Derli?“

„Ale, ale ...?“ pronesl Draker, hlas zastřený chťíčem, a mimoděk pokročil kupředu. Derla z jeho vousů ucítila levnou kořalku.

„Práce!“ připomněl mu Krysař a znovu ho drsně dloubl do hlavy. Větší muž tentokrát odpověděl zavrčením a na svého malého společníka se otočil. Nahrbil se, připravený ke skoku.

„Jestli se vy dva kreténi chcete rvát, tak jděte ven,“ řekla Derla.

Dvojice se chvíli probodávala pohledy, než se pomalu otočila k ní. Drakerova vousatá tvář se stáhla do nasupeného

zamračení, ovšem jeho oči se znovu nevyhnutelně začaly stáčet k Liveře.

„Hunsil včera v noci přišel o oko,“ vysvětlil Krysař. „Kvůli Frentisovi.“

„Tomu vychrtlému spratkovi?“ frkla Derla posměšně. „Kecáš.“

„Byli jsme u toho,“ trval na svém Krysař. „Z patnácti stop mu hodil nůž do oka. A pak zdrhl po střeších. Ani někteří rození hrdlořezové by si nevedli tak dobře.“

A vedl by si ještě líp, kdyby to dokončil, pomyslela si Derla, a jak Krysař pokračoval, vykřesala ve tváři náležitou dávku překvapení.

„Takže chápeš, Hunsil nechce slyšet žádný kecy o *adyqát-ních kompindacích* a tak. Vlastně když mu řeknem, žeš nám nebyla ochotná pomoci, pošle nás sem s jinýma rozkazama.“

Derla nic neřekla a sledovala, jak se Krysařovi čím dál víc leskne plešaté temeno. „Byli jste tam,“ zopakovala. „Měli jste ho chránit, že? To jste moc dobrou práci neodvedli, co? Hádám, že ho to pěkně žere. Myslím, že zrovna teď bude našťvanější na vás než na mě.“

„Prostě nám řekni, kde je, Derlo!“ Krysař po ní vystartoval, zuby vyceněné v zavrčení hrozícího násilí. Draker svého šlachovitého společníka následoval a přikrčil se k útoku.

Derla si všimla, jak se Livera napjala a ustala v práci. Spustila ruce do klína a chytila si sukni. Derla odolala nutkání sáhnout po noži. Místo toho otráveně povytáhla obočí a zeptala se: „Vážně si myslíte, že je to dobrej nápad?“

Bývaly chvíle, kdy měla pověst zrozená z přílišného násilí svoje výhody. Derla si ji vysloužila po krátkém, ale ohromně

krvavém střetu s volarským námořním kapitánem. Poté, co většinu týdne využíval její služby, nepokrytě odmítl vyrovnat dluh — a nemoudře se uchýlil k neslušnému výrazivu. I když peníze se jí získat nepodařilo, trochu ji uklidnilo, že v budoucnu bude mít velké problémy něco takového znovu vyslovit. Když mu o dva palce zkrátila jazyk.

Draker se po jejích slovech uraženě nafoukl, ale Krysař, který byl z jejich dvojice ten o fous chytřejší, ho rukou zarazil.

„Když nebudeš mluvit s náma, pošle sem někoho jinýho. A ten tak hodnej nebude,“ řekl nezvykle upřímně.

Derla si otráveně povzdechla a podívala se na Liveru. „Ty toho malýho šmejda znáš nejlíp, Liv. Kde by mohl být?“

„Líp než kdo jinej se vyzná ve stokách,“ odpověděla Livera a sladce se na Krysaře usmála. „Dokonce líp než ty.“

„Ty jsme už celý prohledali,“ namítl. „Musí bejt někde jinde.“

„Pořád mlel o tom, jak si, až si nasyslí dost kořisti, koupí lůžko na lodi. Nadobro z týhle díry odpluju,“ to říkával.“

„Přístav jsme už prohledali taky.“

„A kotví tam ještě *Návštěvník*?“ zeptala se Derla, než rozvedla, jaké choutky tamní bocman má. „Když je kluk zoufalej, tak si vystačí s jakoukoli postelí,“ dodala a výmluvně pokrčila rameny. Vlastně se za rozbřesku tajně vydala do doků, aby se ujistila, že *Návštěvník* odplul společně s ranním odlivem. Loď naštěstí mířila na Dálný západ, což znamenalo, že se do Varinsholdu minimálně rok nevrátí.

„Prověříme to,“ řekl Krysař a strčil Drakera ke dveřím.

Větší muž se ani nehnul a pohled mu znovu ulpěl na Liře. „Mám tu nějaký peníze...“ sáhl k měšci u pasu.

„Na to na celým světě není dost zlata ani alkoholu,“ utála ho Derla a pohodila hlavou ke dveřím. Drakerova tvář po-
temněla, ale jak se dalo čekat, vyšoural se ven, když Krysař
vyšel na odpočívadlo. „Být tebou,“ dodala Derla, „moc bych
tu neokouněla. Jakmile Hunsil ve městě obrátí i ten poslední
kámen, aby Frentise našel, bude si chtít na někom zchladit
žáhu. Slyšela jsem, že na jižním pobřežím se dá vydělat. Když
vám nevádí smočit si nohy.“

Krysař se jí na okamžik zadíval do očí, a než zavřel dveře,
mírně v chmurném souhlasu přikývl.

„Mohlo to dopadnout hůř,“ řekla Livera tiše, jakmile kroky
na schodišti odezněly. Derla přešla k oknu a sledovala, jak
dvojice ničemů Podkrovní ulicí míří do doků.

„Při troše štěstí se zdrží dost dlouho na to, aby Hunsilovi
řekli, že loď už odplula, a pak co nejrychleji utečou z města.“

„To ale neznamená, že nepošle někoho dalšího.“

„Ne,“ připustila Derla a sedla si vedle ní. Vzala ji za ruku.
„Radši bysme chvíli neměly vystrkovat růžky. Dokud se to
neuklidní, tak zatím žádný přeprodávání. Příštích pár týdnů
žádný schůzky. A pro jistotu měj sbaleno, kdybysme musely
utýct.“

„Ale Kwo má dalšího klienta,“ namítla Livera. „Nilsélin-
skýho kupce, kterej si tady ve Varinsholdu právě koupil
oprávnění dodávat zboží na královskéj dvůr.“ Opřela si hlavu
o Derlino rameno, obočí zvednuté a oči doširoka rozevře-
né, jak ji koketně ponoukala. „Obchodníci toho vždycky ví
spoustu,“ zapředla. „A pomysli na všechnu tu kořist, co sem
jeho lodě budou vozit. Hedvábí a porcelán, říkal Kwo. Je to
velký zvíře, Derli. Byla by škoda ho neulovit. A Hunsil za

takový informace pravděpodobně zaplatí dobře. Třeba pak nebude tak naštvanej.“

„Někdy si říkám, že jsem tě to naučila až moc dobře,“ řekla Derla. „Kdy?“

„Příští oprian.“

„Je ten kupec civilizovanej, nebo je to další z Kwo Šaových úchyláků?“

Livera pokrčila útlými rameny. „Podle všeho má obyčejný choutky. Je nenáročnej.“

„No dobře.“ Derla jí stiskla ruku. „Ale najmu si Gallise, aby ho hlídal. To kdyby to zas tak obyčejnej chlápek nebyl. A nezapomeň si vzít nůž.“

KAPITOLA TŘETÍ

Derla oprian strávila ve své pracovně, zatímco Livera byla na schůzce s nilsélinským kupcem. Jeden z jejích klientů, mistr historie ze Třetího řádu, který souhlasil, že ji za sníženou hodinovou sazbu bude doučovat, jí doporučil *Povstání kupeckých králů* od principa Dendriše. Když se prokousala stovkou stran nabubřelé prózy, která byla napěchovaná příběhem, ale co do analýzy krátká, došla k závěru, že její klient byl v názoru na dílo svého principa poněkud zaujatý. Svazek ale přece jen obsahoval pár užitečných statistických tabulek ohledně vývoje obchodu na Dálném západě od dob Rudé ruky. Celé dvě hodiny si je pak přepisovala do poznámek. Ekonomie byla krom Livery posledních několik let Derlinou hlavní vášní a jejich pokoje se čím dál víc plnily odbornou literaturou na toto téma. Livera se tím ohromně bavila. „K čemu jsou děvce všechny ty slova a čísla?“ zeptala se krátce poté, co se nastěhovala.

„Mysl zůstává zdravá dýl než tělo,“ odpověděla jí na to Derla. „A já vážně nemám v plánu dožít v bídě.“

Byla do přepisování tak zabraná, že si nevšimla, kolik je hodin, dokud se za okny neozvalo tlumené odbíjení půlnočního zvonu. I když jejich společná profese permanentně zahrnovala práci dlouho do noci, Liveře se obvykle podařilo

klienty uspokojit a vrátit se domů o dost dřív, než odbila půlnoc. Derla se na okamžik vrátila k práci, ale brzy se přistihla, že pochoduje po pokoji, a každá další uplynulá vteřina jí drásala nervy. Po hodině, kdy se Livera pořád neobjevovala, si Derla připnula k pasu nůž, oblékla plášť a vydala se do ulic.

Nejdřív to zkusila u Rudé kotvy, malé, ale spořádané špeluňky, o které věděla, že si tam Gallis rád dává jednu dvě sklenky před spaním. Při těch vzácných příležitostech, kdy měl peníze. Ale ta byla jen zpola plná štamgastů, kteří byli tak pod obraz, že se ani nepokusili na ni zahvázat. Po Gallisovi nebylo ani stopy a šenkýř ho prý celou noc neviděl.

„Nejspíš přelezá zeď do sídla nějakýho pracháče,“ pokrčil rameny, načež se naklonil blíž a dodal: „Nepředpokládám, že dneska pracuješ, co, Derli? Po večerech je tu děsná nuda, co Jednoočko začal řídit.“

Jednoočko. Ta přezdívka asi jednoho dne přijít musela. Co Frentis zmizel, Hunsil zahájil tak trochu čistku, jakou varinsholdské podsvětí nezažilo už léta. Na dně přístavu prý skončilo víc než tucet těl a většinu z nich prý zabil Hunsil osobně, přičemž před rodinami obětí schválně mával nožem, aby všem bylo jasné, že to myslí vážně. Taky se šušovalo, že je těsně před smrtí nutil dívat se do jeho prázdného očního důlku a chtěl po nich, aby vyklopili cokoli, co o Frentisovi ví. Protože duch jeho oka teď dokázal rozeznat lež. Strach z Jednoočkova řádění byl tak velký, že kriminalita skoro vymizela. Děvky a zloději se drželi doma a raději hladověli, než aby přitáhli pozornost svého nového krále — protože přesně to z Hunsila jeho čistka udělala.

Derla šenkýřovu nabídku ignorovala a přes desku výčepu mu přisunula pár měďáků. „Jestli se Gallis ukáže, pošli někoho, ať mi to vyřídí,“ řekla, než se otočila a odešla.

Gallis bydlel v podkrovním pokojíku nad koželužnou na Kožedělné. Nájmy tu byly kvůli zápachu levné a Derla si musela k nosu přitisknout navoněný kapesníček. Zabušila na dveře koželužny.

„Celej den je v trapu,“ oznámil viditelně popuzený majitel s kalnýma očima. „A na otravný běhny nemám čas...“

Byl to starý muž a neměl dost sil, aby dveře zavřel, když Derla udělala krok dopředu a zapřela se o ně ramenem.

„A já nemám náladu na urážky, dědku plesnivá,“ řekla a rychle a zručně vytáhla nůž. Špičku mu přitiskla na nos. „Až se Gallis vrátí, řekni mu, že ho hledala Derla a že by si měl pohnout a co nejdřív za mnou zajít.“ Dál mu tlačila nůž do bradavičnatého nosu, dokud velice pomalu nepřikývl.

Další hodinu bezvýsledně obcházela všechna oblíbená místa, kde by Gallis nebo Livera mohli být, ale nezjistila vůbec nic. Nakonec, když se nad střechami objevily první záblesky úsvitu, se donutila vydat domů. Když obešla roh směrem na Podkrovní, prudce se zarazila. Na zápraží na ni čekala Tečička.

Ačkoli jí bylo už skoro dvacet, Tečička byla jen o fous vyšší než tři stopy. Její drobný obličejík, obvykle tak veselý a radostný, se stáhl do masky chmurného soucitu.

„Poslala mě sestra,“ řekla, když se Derla donutila udělat krok kupředu. V žaludku se jí pomalu usazovalo klubko hrůzy. Tečiččina sestra, Tečka, byla léčitelka i funebračka pro mnoho z varinsholdských zločineckých cechů.

Derle se podařilo udělat ještě pár kroků a pak se zastavila. Potřebovala chvilku, aby dostala pod kontrolu závrať, která se jí náhle zmocnila. Stála tam a shlížela na Tečičku. Malá žena sepjala ruce a mrkáním rozháněla slzy. Liveru měla ráda vždycky. Ale to všichni.

„Je mrtvá?“ zeptala se Derla. Překvapilo ji, jak klidně její hlas zní.

„Je mi to moc líto, Derli...“

„A Gallis?“

„Dobitý, ale ještě dýchá.“ Tečička k ní přistoupila a natáhla se pro její ruku. „Pojď,“ řekla a Derla se nechala táhnout pryč. Otupěle mlčela. „Musíme se o ni postarat.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Tečka byla výrazně méně citlivá než její sestra. Stála tam, svalnaté ruce zkřížené na prsou, a jak Derla shlížela na Liveřino tělo, ve tváři s výraznou čelistí měla netečný výraz. Derla věděla, že to byl navyklý odstup ostrýleného lékaře, kterému ji naučily roky praxe, kdy se musela dívat, jak žalem zmučené duše oplakávají své zavražděné blízké nebo milence. Ale Derla neplakala.

Tečka Liveřino tělo omyla, zbavila její kůži i tmavé lokny krve, a než ji položila na stůl ve sklepeč, který připomínal kryptu a sloužil jako márnice, oblékla ji do prosté bavlněné haleny. Přes krk měla Livera přehozenou látku, snad aby Tečka Derlu ušetřila pohledu na modřiny. Taký jí téměř neviditelnou chirurgickou nití sešila rty, aby její tvář zbavila smrtelného šklebu. Derla pocítila drobný záchvěv vděku, ale ten se téměř okamžitě zase vytratil.

Dneska jsme umřely obě, rozhodla, když očima putovala po Liveřině prázdném těle. Neměla nutkání se jí dotknout, pocítit, jak studená je, jak mrtvolně chladnou má kůži. Už tu není.

„Kolikrát?“ zeptala se Tečky a odtrhla od těla oči.

Žena neodpověděla hned a trochu svraštila husté obočí. Tohle zjevně nebyla obvyklá otázka.

„Kolikrát?“

„Říkalas, že ji uškrtili a pobodali. Kolikrát?“

Tečka mrkla a vyměnila si pohled se sestrou, která seděla na stoličce u dveří. „Jen jí to řekni, Tečko,“ broukla měkce.

„Celkem jsem napočítala padesát ran,“ prohlásila Tečka a nasadila rázný profesionální tón. „Všechny do hrudi a břicha.“

„Znásilnili ji?“

Další mrkání, další pohled na sestru. „Došlo... k poranění jejích slabin,“ řekla Tečka nakonec. „Jelikož tam nebyla krev, znamená to, že k tomu došlo až po smrti.“

„Uškrtil ji, pobodal ji a pak vojel její mrtvolu,“ dumala Derla. „Chlap, co tohle udělá, to neudělá jen jednou.“

„Takovej případ jsem ještě neměla,“ poznamenala Tečka. „Jsou to už roky, co tu řádl Řezník, a s tím jsme si to náležitě vyřídili.“

Derla si na Řezníka moc dobře vzpomínala. Dezertér z královské armády. Někteří tvrdili, že ze všech těch bitev zešílel. Schoval se v Jižní čtvrti. Jeho řádění trvalo měsíc a všechny děvky ve městě se pak bály za tmy chodit ven. Nakonec toho šílence zahnal do kouta dav u doků, který ho nejdřív zbil jako žito a pak ho předal vybrané skupině ublížených dam. Derla si ještě teď vybavovala, jak ten chlap řval. A vůbec z toho neměla těžké spaní.

„Vsadila bych se, že v Nilsélinu byly i další takové,“ řekla Tečce. „Kde ji našli?“

„Na dvorku u Černýho divočáka,“ prozradila Tečička.

Hunsilova hospoda, pomyslela si Derla. Kde se nikdo nediví, když se ráno najde další tělo. Slušný trik, ale ona ho hned prohlédla. Jednoočko neměl zapotřebí se namáhat s takovou

promyšlenou pastí, když stačilo poslat pár chlapů, aby jim v časných ranních hodinách vyrazili dveře.

Dovolila si poslední pohled na Liveřinu tvář, ale viděla jen ochablou bledou kopii ženy, kterou milovala. „Kde je Gallis?“ odvrátila se.

„Na konci chodby,“ řekla Tečička a seskočila ze stoličky. „Zavedu tě tam.“

„Derlo,“ oslovila ji Tečka a Derla se u dveří zastavila. „Co chceš, abych s ní udělala?“ ukázala posunkem na tělo. „Znám diskrétního bratra z Druhého řádu, kterej by byl ochotnej pronést pohřební řeč a odevzdat ji ohni.“

„Uctívala alpský bohy,“ odpověděla Derla. „Ty svoje mrtvý pohřbívají. Najdi pro ni místo... co bude schovaný a hluboký. O náklady se postarám.“

Gallis seděl na kraji postele s hlavou svěšenou mezi rame-ny a svalnatými předloktími se opíral o kolena. Tečka mu oholila hustou hřívu černých vlasů až skoro na kůži, aby se dostala ke třem řezným ranám na hlavě. Byly malé, ale hluboké a stehy připomínaly černé pavoukovité trsy uprostřed šedého strniště. Derla ten vzor moc dobře znala. *Tři rychlý rány obuškem. Víc než jeden útočník.*

„Můžeš mluvit?“ zeptala se ho.

Když ji Gallis uslyšel, svěsil hlavu ještě níž a sevřel ruce v pěst. Měl dlouhé prsty a horolezecké dlaně.

„Jo,“ zamumlal chraplavě. Jeho napjatý hlas vypovídal o přetrvávající bolesti.

„Myslím, že je na místě další dávka,“ řekla Tečička a přešla k hliněnému džbánu na stole poblíž. Nalila do hrnku tmavou tekutinu a podala ho Gallisovi. Derla věděla, že to byl jeden z jejích silnějších léků proti bolesti, červenokvět plný různých bylin na zmírnění uspávajících účinků. Tečka rovnala kosti a zašívala rány, zatímco Tečička míchala medikamenty, z nichž spousta byla účinnějších než cokoli, co mohl nabídnout Pátý řád.

„Nechci to,“ zamumlal Gallis a mávnutím ji odehnal.

„Pročistí ti to hlavu,“ trvala na svém Tečička. Natáhla se po jedné jeho ruce a chtěla mu ji sevřít kolem hrnku, Gallis však ucukl.

„Prostě to vypij,“ řekla Derla. „Mimo seš mi k ničemu.“

Gallis k ní poprvé vzhlédl — zarudlýma vlhkýma očima, ve kterých rozeznala spíš vinu než strach. Po vteřině mrkl, vzal si od Tečičky hrnek a namáhavými, těžkými doušky ho vypil. Navalilo se mu z toho.

„Dáš nám chvilku, Tečičko?“ zeptala se Derla. Počkala, dokud léčitelka neodejde, a pak za ní zavřela dveře a otočila se ke Gallisovi. Ještě chvíli kašlal a pak si ztěžka povzdechl a střelil k Derle pohledem.

„Jestli chceš krev, tak do toho.“

„Tvoji ne,“ odpověděla a přešla k malé stoličce u postele. Sedla si na ni.

„Posral jsem to, Derli,“ pokračoval a pořád se jí vyhýbal pohledem. „Neudělal jsem, za cos mi zaplatila...“

Derla mu dala facku, tvrdou a rychlou. Na tváři mu po ní zůstal rudý otisk a do očí se mu trochu vrátil život. „Máme práci. Až ji doděláme, klidně si jdi a skoč do Slaný řeky, to

je mi buřt. Do tý doby u mě ale máš dluh a já očekávám, že ho splatíš. Jasný?“

Podíval se jí do očí a tentokrát neuhnul. „Udělám, cokoli budeš potřebovat.“

„Potřebuju, abys mi řekl, co se stalo.“

„Přepadli mě, to se stalo. Jak jsem slíbil, vyzvedl jsem Liveru a doprovodil ji na místo, kam nás poslal Kwo Ša. Do bytu nad starou hrnčírnou na Okrový. Klient prej chtěl, aby to bylo diskrétní, říkala Livera. Přepadli nás na rohu. Byli tři a moc dobře věděli, co dělaj. Bojoval jsem, Derli. Fakt. Po-dařilo se mi vytáhnout nůž a jsem si celkem jistej, že jednoho jsem pořádně sekl do tváře. Ale...“ Ruka mu vylétla ke stehům na hlavě. „Tři na jednoho, to je malá šance. Probral jsem se až nad ránem a to už byla pryč. Hledal jsem ji, ale...“ Odmlčel se a sklopil oči.

„Jednoho jsi pořezał na tváři,“ zopakovala Derla. „Viděls, jak vypadali?“

„Měli šátky. Ale letmo jsem zahlíd toho, kterýho jsem pořezał. Toho nebude těžký poznat, trefil jsem ho takhle,“ Gallis si prstem přejel od kořene nosu po bradu.

Derla chvíli mlčky seděla a myšlenky jí vířily kolem různých možností. Byla to však jen snaha, aby se jí nezatoulaly zpět k Liveřině vyhaslé tváři se zašitou pusou. *Přepadli je, než tam vůbec došli. To znamená, že klient čekal někde jinde.*

„Potřebujeme lidi. Někoho spolehlivýho, kdo necouvne před zabijačkou.“

„Sehnat lidi teď není zrovna snadný,“ namítl Gallis. „Jedno-
očko se trochu uklidnil, ale ne vo moc.“

„Nabídni jim dva zlatáky na hlavu za pár nocí práce. Když budeš muset, zdvojnásob to na čtyři.“

Gallis pochybovačně nakrčil čelo. „Vím, že se ti daří dobře, Derli. Ale je to hromada peněz.“

Mrtvý jsou peníze k ničemu. „Zaruč se za mě. Postarej se, ať vědí, že na to mám.“ Derla vyrazila ke dveřím. „Večer je přived' ke mně. Musíme zaskočit za Kwo Šaem.“

KAPITOLA PÁTÁ

Kwo Ša tvrdil, že je parchant narozený oblíbené konkubíně nějakého kupeckého krále z Dálného západu. Když jeho matka po zapovězeném dostaveníčku s nižším dvořanem otěhotněla, utekla z paláce a vychovávala ho v tajném horském úkrytu. Kwo na své dětství v horách vzpomínal rád. Tehdy si osvojil plody matčina vynikajícího vzdělání v jazycích a matematice. Vliv kupeckého krále však sahal daleko a jeho touha po pomstě nepohasla. Čím byli jeho vojáci blíží, tím víc se Kwo Šaova matka smířovala s osudem. Přinejlepším jí mohli dovolit spáchat sebevraždu a přinejhorším ji podrobit sofistikovanému mučení, v němž figurovalo tisíc škorpionů a lože z rezavých hřebíků. Svého syna však vroucně milovala a podařilo se jí ho tajně odvézt na pobřeží, kde ho posadila na loď, která ho odveze do dalekých krajů — do malé, sychravé země a z dosahu pomsty kupeckého krále. Kwo Ša se tak jako malé dítě ocitl opuštěný ve varinsholdských docích a musel se protlouct. Díky matčině výuce si rychle vydřel místo v obchodu s kořením a brzy se sám stal něčím jako malým kupeckým králem. Jeho úspěch údajně pramenil z lukrativních smluv, které vyjednal s loděmi plujícími po obchodních trasách s kořením do Alpiry a ještě dál. Ovšem jeho skutečný zdroj bohatství tkvěl v jeho roli prostředníka

mezi varinsholdskou smetánkou, která toužila využívat všelijaké služby, které jim mohli nabídnout jen ti dole.

„Pověz, Kwo,“ řekla Derla a palcem rozhrábla trosky na zemi jeho obchodu, „je něco z toho pravda?“

Kwo Ša vzhlédl z hromady roztráštěného skla a keramiky. Z rychle napuchajícího nosu mu tekla krev a kapala na jeho drahý hedvábný oděv. Gallis a ostatní se drželi Derlina rozkazu a výprask neprotahovali, ale použili dost síly na to, aby mu zlámali pár kostí, a nebylo pochyb, co mají dnes v plánu. Kwo Ša si moudře vydržoval tři osobní strážce, ale pošetile jich nezaměstnal víc. Jeho ochránci se teď zkrvavení povalovali v rozmláceném obchodě v různých stádiích bezvědomí a Derlini noví zaměstnanci si brali všelijaké cetky a zboží, které jim padlo do oka. Krom Gallise jich bylo pět a všichni byli ochotní pracovat jen za jeden zlaták, což byla další známka Liveřiny popularity.

„Myslím z toho tvého fascinujícího životního příběhu,“ řekla Derla a dřepa si ke Kwo Šaovi. Usmála se, naklonila hlavu k rameni a povytáhla obočí. „Není, že? Tvoje matka nebyla nějaká tragická hrdinka, co svýho milovaného parchantíka zachránila před zlým králem. Nejspíš to byla námořnická děvka, která tě pohodila na zápraží sirotčince a pak vlezla zpátky na kocábku, co ji sem přivezla. Hádám, žeš ji vlastně ani nikdy nepoznal. Je to tím tvým přízvukem, víš? Pod všema těma měkkýma samohláskama a občasnýma naučenýma frázema v jazyce, kterej ani neznáš, z toho kouká ryzí Varinshold. Mám pravdu, že jo?“

Sáhla si k bedrům a vytáhla nůž. Kwo Ša vykulil oči, když zahnutou kuchací čepel uviděl.